Ilie Năstase și Iudith Dibar — primii tenismeni români ai anului 1969

Ca în fiecare sfîrșit de an, și de data aceasta, comisia de competiții și clasificări din cadrul federației noastre de tenis a definitivat clasamentele celor mai buni jucători români pe anul 1969. Iată cum se înfățișează această ierarhie

Bărbați

1. Ilie Năstase — maestru emerit al sportului
2. Ion Țiriac — maestru emerit al sportului
3. Petre Mărmureanu — maestru al sportului
4. Sever Dron — maestru al sportului
5. Ion Santei
6. Viorel Marcu
7. Sever Muresan
8. Günther Bosch
9. Toma Ovici
10. Codin Dumitrescu, 11. Constantin Popovici, 12. Dumitru Hărădău, 13. Gheorghe Boaghe, 14. Lucian Boldor, 15. Viorel Sotirlu, 16. Iosif Kerekeș, 17. Anatol Navrotki, 18. Paul Dumitrescu, 19. Emil Stan, 20. Gheorghe Komoroczi. În clasament urmează încă un număr de 18 jucători de categoria I.

Femei (26 de jucătoare de categoria I)

1. Iudith Dibar — maestru al sportului
2. Agneta Kun
3. Julieta Boboc — maestru al sportului
4. Ecaterina Horșa

IUDITH DIBAR

ILIE NĂSTASE

5. Eleonora Dumitrescu — maestru al sportului
6. Mariana Ciogolea
7. Hermina Zurălău
8. Aurelia Cîrnaru
9. Felicia Bucur
10. Valeria Balaj, 11. Vera Rado, 12. Aneta Verone, 13. Vera Dudaș, 14. Lucia Tănăsescu, 15. Florica Butoi, 16. Elena Takacs, 17. Adriana Călina, 18. Virginia Ruzici, 19. Ana Breda, 20. Eleona Cotuna.

TELEcronica

Somnul de duminică

Am ajuns și aici — e logic, la mintea cocoșului și nu trebuie s-o ascundem: la televiziune, ca în orice artă, se găsesc mulți cocoși, atît în rîndurile creatorilor cît și în rîndurile publicului văzător. Tocmai în această calitate de cocoș, mi-am dat seama de mult, din toamnă, cam de pe vremea europenelor de atletism, cînd am înregistrat marea victorie de a-l avea acolo pe Țopescu, că la iarnă meciul de rugby România—Franța ne va rămîne departe, străin, pierdut. Și am ajuns aici: o poză de aia care nu mișcă, nu vede, și în spatele ei o voce din pirosferă (căutați singuri în dicționare ce-i aia pirosferă) care ne spunea timp de cinci minute, că românii au jucat bine și-n progres la Tarbes. E bine, e foarte bine, e al dracului de bine, să aibă parte de acest bine cine știu eu. Am ajuns să nu vedem cel mai important meci de rugby al României, am ajuns să nu trimitem oameni și aparate la singura înfruntare serioasă trăită anual de un sport în care putem face multe, în care sîntem tari și putem fi și mai tari. Noi încă nu ne dăm seama ce putem spune în rugby. 14—9 cu Franța, la ea acasă, după ce i-am făcut să și tremure la 11—9, e ca și cum am fi pierdut cu 2—1 la fotbal, pe Maracana — asta după o tabelă finlandeză proprie. Nu merita să filmăm un asemenea meci? „Lumii nu-i place rugbyul... rugbyul nu e înțeles...“ — cunosc argumentele astea, în pofida cărora s-au născut Demian, Wusek, Pîrcălăbescu, Moraru, Ascanio Damian. Și în pofida cărora se vor mai naște în România — văzuți sau nevăzuți la televiziune — rugbyști... Spuneți și arătați telespectatorilor că românii sînt cineva în rugbyul mondial, arătați-le că nu sîntem de ici de colo în „arta asta de gentlemani care joacă hoțește sau de hoți care se comportă ca gentlemanii“ — (după o definiție clasică, deloc peiorativă, a rugbyului) și veți vedea că lumea care pricepe noțiuni atît de grele ca ofsaidul și cornerul va înțelege lesne ce e un demi la deschidere și un „en avant“... Murim după Răducanu și Pelé, pricepem toate în intențiile lui Charlton și Nunweiller VI, dar uităm că pînă a ajunge la această adîncă filozofie — așa cum se întîmplă în orice filozofie — omenirea s-a uitat mai întîi ca mîța-n calendar la fotbal.

Dar să vedem și ce bine a izvorît din răul acesta, al primei duminici de iarnă fără sport. Ne-am ales cu ceva frumos — o spun de-a dreptul, oricît de deplasat aș apare în fața telesportivilor care dormeau la ora aceea; a fost o „Realitate ilustrată“ cu Liviu Ciulei și George Ivașcu, două ore și jumătate de mare frumusețe și noblețe intelectuală. De ce dormeați? Cînd un salon literar a fost înlocuit cu meciul Ungaria—Cehoslovacia, nu s-a auzit un glas în suflarea telesportivă care să spună „merci dar nu e prea fair-play“. Acum e fair-play să recunoaștem că și fără Dumitrache sau Ghiță, o după-amiază de duminică are sens și frumusețe la televiziune. De ce dormeați? Ați fi văzut cum pregătește un artist spectacolul vieții sale — „Macbeth“ — și cum găsește puterea să spună că „deși e spectacolul cel mai bine gîndit, e și cel mai puțin izbutit“... Cum același artist poate ajunge la noblețea de a recunoaște că spectacolul unui alt artist — „Nepotul lui Rameau“ — e genial... Și dacă asemenea idei și atitudini nu vi s-ar fi părut legate de tot ce-i mai profund în viața sportivă a lumii — atunci l-ați fi văzut exact trei secunde pe Samuel Beckett, dramaturgul împietrit în tăcere și singurătate, acel laureat al Premiului Nobel care cîndva, pe vremea cînd era licean, avea parte de această notație în catalogul pentru sport al oricărui liceu englez: „Beckett Samuel. Bun jucător, citeodată strălucit. Prompt în a profita de o deschidere, bună priză a balonului. Lovitura de picior în tușă poate fi ameliorată“...

BELPHEGOR

SEMENIC — MUNTELE REȘIȚENILOR

(Urmare din pag. 1)

(prin Elisaveta) chiar și pe cel național, pentru a arăta că la Reșița, mai bine zis pe Semenic, există de decenii o tradiție a schiului alpin de performanță, continuată și în momentul de față prin prezența lui Andrei Konecsny și Marianei Trestian în loturile reprezentative de tineret. Faptul este normal dacă ținem seama de condițiile naturale existente, de prezența unor pasionați diriguitori și instructori de schi și, bineînțeles, de popularitatea de care se bucură acest sport în rîndul reșițenilor. Cît privește condițiile materiale, ele au fost în ultima vreme din ce în ce mai bune și acest lucru se oglindește atît în sporirea numărului mijloacelor mecanice de urcat, cît și în cantitatea și calitatea echipamentului și materialelor sportive puse la dispoziția amatorilor de a practica acest sport. Evident, nu poate fi omisă existența Școlii sportive, în cadrul căreia elevii din Reșița pot urca treptele măiestriei sub îndrumarea unor cadre cu calificare superioară, cum sînt Zorița Suciu-Vasile și Heidrun Jecsny. Preocupare pentru dezvoltarea schiului în rîndul tineretului aflăm și la Clubul sportiv muncitoresc (instructor voluntar Em. Vrăjitoru), la asociația sportivă Olimpia (instructor voluntar Ed. Lamas), ca și la Liceul nr. 2 și la cele două școli profesionale din Reșița, unde schiul alpin și cel de fond se află la loc de cinste.

RĂMÎNERI ÎN URMĂ

Am amintit despre îmbunătățirea unor condiții de practicare a schiului. Am pomenit despre dragostea purtată schiului de către tineretul reșițean. Trebuie să arătăm, însă, că sporirea numărului practicanților (și ne referim numai la cei ajunși la un anumit nivel — să-i zicem de performanță) nu s-a produs în același ritm cu îmbogățirea bazei materiale. Este drept, în ultima vreme, la Semenic a fost construit un schi-lift, iar în acest sezon vor fi amenajate două baby-schi-lift-uri. Dar, cele 100 de schiuri cu care este dotată Școala sportivă sînt insuficiente, cu atît mai mult cu cît în timpul vacanțelor ele sînt utilizate și de sportivii altor secții (natație, atletism); condițiile de cazare la complexul Semenic sînt destul de vitrege, mai ales în vacanțe, pe motiv (declarația directorului agenției O.N.T., tov. Cornel Hamat) că în aceste perioade se organizează la Semenic tabere studențești și, în plus, vin și mulți turiști din Timișoara (și copiii din Reșița unde să se ducă, tovarășe director? La Borșa sau în Alpi?); numărul cadrelor capabile să contribuie la instruirea în schi a elevilor este evident insuficient (unde sînt absolvenții cu specializarea schi a I.E.F.S.-ului?). Pe cînd rezolvarea acestor probleme?

VALIUG, GARINA — IZVOARE NEFOLOSITE

După prezența schiorilor la concursurile locale, poți crede că Reșița este singura așezare locuită din preajma Semenicului. Dar, de fapt, exact la poalele masivului (și chiar la stația de jos a telefericului) se află comuna Văliug, mare, bogată, frumoasă, cu școală generală, cu tineri dornici de a practica schiul și la alt nivel decît ca mijloc de transport între casă și școală. Nimeni nu s-a gîndit, însă, să înființeze la Văliug una sau mai multe grupe ale Școlii sportive din Reșița. Sau măcar să doteze școala generală din Văliug cu schiuri și să-l angreneze pe profesorul de educație fizică în munca de instruire a elevilor în tainele schiului. La fel se poate spune despre Gărîna, un sat aflat tot la „doi pași“ de Semenic, ca și despre alte localități, mai mici sau mai mari, situate în această zonă montană. I-am sugerat cele scrise aici tov. Rusalin Modor, președintele comisiei de schi a județului Caraș-Severin (de altfel, un harnic și inimos gospodar al schiului local). S-a arătat încîntat de idee și a promis că o va pune în practică. Putem să nu-i urăm succes?

DE UNDE SE PROCURA SCHIURI?

Bineînțeles, de la magazinul de sport din Reșița. Dar găsești întotdeauna ce-ți trebuie? Iată, în zilele trecute, deci cînd sezonul „bătea la ușă“, la magazinul cu pricina se aflau 10 (zece) perechi de schiuri de la 1,70 m în sus. Se mai găseau legături. Bețe, însă, nu. Și nici schiuri pentru copii. Ni s-a spus că noua „organizare“ este de vină: pentru a procura necesarul, magazinul se adresează pentru bocanci magazinului de încălțăminte, pentru hanorace magazinului de confecții, pentru schiuri I.C.R.M.-ului (toate aflate la Timișoara). Cu doi ani în urmă, cînd treburile nu erau atît de „organizate“, comanda se făcea pentru toate cele trebuitoare la I.D.M.S. Timișoara, de unde cele solicitate veneau în timp foarte scurt. Acum, însă, treburile merg tare greu, din motive lesne de înțeles. Să mai spunem că la sate nu ajunge nici urmă de material sau echipament necesar practicării schiului și că pentru a face copilului cel mai dorit cadou de Anul Nou tatăl este nevoit să bată drumul pînă în oraș? Nu ar fi mai util să se livreze și magazinelor din satele de munte schiuri, bocanci și toate cele atît de solicitate de tineri?

PESTE BLOCAJ

ULTIMUL MOHICAN

Am asistat nu de mult la un meci frumos, probabil cel mai frumos din cîte a programat în București actualul campionat: Steaua — Rapid.

Cele două echipe, făcînd parte din eșalonul fruntaș al voleiului nostru masculin, au înțeles, în ocazia dată, să-și respecte firma, oferindu-ne un spectacol sportiv de un nivel ridicat. Nu se întîmplă totdeauna așa...

După cum se știe a cîștigat Rapidul și, cu riscul de a repeta ce au spus cronicarii, vom remarca întregul lot al învingătorilor și pe acela care i-a condus de pe margine — antrenorul emerit Gheorghe Petrescu. Dar, din nou reluînd o evidentiere deja făcută, îl vom remarca în mod cu totul deosebit pe rapidistul Drăgan. Ne propunem chiar, renunțînd la analiza jocului său, la interpretarea rezultatului, să-i consacrăm rîndurile de față.

Căpitanul-antrenor al echipei Rapid merită toate superlativele, atît pentru jocul său, cît și pentru felul în care și-a condus echipa. A servit fără greșeală, a dat pase ideale, a atacat necruțător, a plonjat pe tot terenul, salvînd mingi fără speranță. A dovedit, de asemenea, o admirabilă orientare în teren atacînd și dirijînd atacurile în funcție de compoziția și dispozitivul blocajului advers.

Să adăugăm la aceste elogii o remarcă: acest jucător care s-a ridicat cu o clasă peste nivelul celorlalți aflați pe teren, acest jucător, singurul despre care se poate spune fără ezitare că a practicat un volei modern, este în vîrstă de 31 de ani.

Bineînțeles, lui Drăgan această circumstanță îi face cinste, performanța sa este cu atît mai lăudabilă. Nu credem, însă, că voleiului nostru îi face cinste situația ca o partidă disputată între două echipe fruntașe să fie atît de evident dominată de un jucător aparținînd unei generații care nu mai are nici un alt reprezentant activ. De fapt, dacă stăm să ne gîndim, atunci cînd spunem că Drăgan este un jucător modern, spunem, în același timp, că el joacă așa cum se juca acum 5—10 ani, într-o perioadă pe care nu trecerea timpului, cît evoluția voleiului nostru o făcea să apară îndepărtată. Atunci exista un lot întreg de jucători la valoarea lui Drăgan, lot selecționat din 30—40 de jucători de valoare apropiată.

Așa era atunci, trecut-au anii...

Acum, dintre cei mulți de atunci, a rămas doar Drăgan, singurul care mai reușește să afirme farmecul voleiului ca spectacol sportiv. Dar nici acest ultim mohican — căruia dorim să i se împlinească toate urările de longevitate sportivă — nu va putea să poarte flamura acestui sport o veșnicie. Și atunci?

Uitați-vă la Drăgan, studiați-l, tineri voleibaliști — cărora vă dorim succese comparabile, sperînd că veți avea și îndrumarea necesară pentru a le realiza! Profitați de exemplara lui prezență, atît cît mai este timp! Întrebați-l cum se pregătește, cum se pregătea atunci cînd s-a format ca jucător, atunci cînd se formau jucători ca el. Poate că există un secret care trebuie redescoperit...

Marcel RUSESCU

LA BACĂU, OPTIMISM ÎNAINTEA ÎNCEPERII SEZONULUI DE SCHI

(Urmare din pag. 1)

— Relieful județului nostru oferă condiții și pentru acest sport, dar nu la nivel de performanță. Avem o pîrtie la Tg. Ocna de 1500 m, cu diferență de nivel de 600 m. Pentru sportivii și secțiile afiliate — 4 în total — e foarte bună. Deocamdată, înainte de a vorbi de campioni și componenți ai loturilor republicane, trebuie să facem din schi un sport de masă. Apoi, talentele se vor afirma cu siguranță. Ce am pregătit pentru schi? Am reamenajat pîrtiile de la Tg. Ocna (pe dealul Măgura), Orașul Gh. Gheorghiu-Dej (pe dealurile Cuciur și Perchin), la Moinești. De asemenea, ne-am îndreptat atenția spre comunele de pe Valea Trotușului, a Oituzului și Cașinului unde reliefu e propice practicării schiului și, mai ales, inițierii copiilor în acest util sport.

— După cîte știu, în împrejurimile Bacăului nu există pîrtii. Ce vor face la iarnă miile de tineri, de elevi, din orașul dv.?

— În cadrul unui plan comun realizat cu organele județene ale U.T.C., precum și cele sindicale, de pionieri și învățămînt, sînt prevăzute acțiuni săptămînale — și zilnice în perioada vacanței — cu deplasări pe dealul Măgura și în comuna Scorțeni. Aici se vor organiza concursuri de schi și săniuș. Deplasarea se va face cu autobuze. Așa s-a procedat și în anii trecuți.

— Pentru că acțiunea de popularizare a schiului, patinajului și săniușului se îndreaptă spre masa de elevi, tineri muncitori și copii, am vrea să știm care va fi aportul celorlalți factori în realizarea obiectivelor propuse.

— Vorbeam la început de planul comun. Organelor U.T.C. le revine sarcina de a mobiliza tineretul din școli și de la sate. În acest scop, cu mult timp înainte au avut loc analize și instruiri, s-au discutat posibilitățile de practicare a sporturilor de iarnă, ținînd seama de condițiile naturale ale fiecărei comune. Sindicatele își vor îndrepta atenția spre procurarea de materiale, îndeosebi realizarea unui stoc de schiuri populare care să stea la îndemîna tineretului. Trebuie să spunem că planurile alcătuite sînt bune, complete, apreciate de noi toți. Dar, colaborarea noastră cu cei ce au sarcini în organizarea activității sportive trebuie să se manifeste în perioada următoare mai pregnant.

— După cîte știm, la Institutul pedagogic din Bacău ființează o Facultate de educație fizică. Studenții de aici vă pot fi de mare folos în organizarea activităților de iarnă. Oare i-ați uitat?

— Nu. Am discutat cu conducerile Institutului și facultății și am fost asigurați de tot concursul. Studenții vor fi prezenți la toate acțiunile noastre. Cu cunoștințele lor, ei ne pot fi de folos în școli și, mai ales, în centrele de inițiere în schi ce vor funcționa la Tg. Ocna, Bacău, Moinești, Orașul Gh. Gheorghiu-Dej, mai ales că de profesori și instructori de specialitate județul nostru duce lipsă.

Avem convingerea că în această iarnă vom realiza lucruri frumoase, că pentru tineretul județului, îndeosebi pentru elevi, a pune în picioare o pereche de schiuri sau patine nu va mai constitui ceva de domeniul fanteziei. Credem că aceste sporturi vor găsi în județul nostru prieteni statornici, mult mai mulți ca în alți ani, și printre ei, poate, pe viitorii campioni.

★

Fără îndoială că această perspectivă ne bucură. Iată de ce așteptăm prima invitație de a asista la concursurile populare de schi, indiferent unde vor avea loc. Pe dealul Măgura, pe Cuciur sau Perchin, pe valea Trotușului sau Oituzului...

PANORAMIC SPORTIV INTERN

Bună dimineața iarnă, bine ai venit!

Luna cadourilor le-a adus iubitorilor sportului, pe lîngă multe ale daruri, și pe acela al zăpezii, abundentă și pufoasă, care a acoperit munții, pîrtiile, împodobind cu betelă brazii semeți.

Și astfel schiorii au putut întoarce mai repede filele calendarului, începînd sezonul oficial în decembrie și nu după Revelion, cum a statornicit tradiția. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Schiul românesc are nevoie de viteză. La propriu și la figurat...

„Criteriul primei zăpezi“ programează un concurs de amploare, reunind — aproape fără excepție — pe toți virtuozii slalomului (pe pîrtia de la Vîrful cu Dor) și pe maeștrii alergărilor lungi, în Piatra Arsă.

Bucurîndu-se de acest start precoce ne gîndim, totuși, că modalitățile lansării schiului alpin românesc pe orbita consacrării internaționale sînt încă departe de a fi fost elucidate.

★

Voleiul și baschetul, aflate la finișul primei părți a campionatului, programează, printr-o simetrie sortită parcă dinadins de Fortuna, două derbyuri tradiționale, încărcate de emoții și ambiții: meciurile STEAUA — DINAMO. Ele vor decide pe cîștigătoarele turului acestor întreceri.

În multe ramuri sportive întîlnirile dintre „albaștri“ și „albi“ au mult mai multă însemnătate decît simpla stabilire a unui lider. De forța și valoarea reprezentanților acestor cluburi depinde soarta unor reprezentative naționale, pentru că în vreo 12—14 discipline, cel puțin, ele sînt alcătuite în principal din „steliști“ și „dinamoviști“. Ceea ce este și bine, dar și rău. Bine, pentru că în loturi vin sportivi pregătiți cu seriozitate și spirit de răspundere; rău, fiindcă baza de selecție rămîne — totuși — restrînsă, dispare stimulul și motorul concurenței, multe alte organizații sportive (cu bugete considerabile) dormindu-și liniștite un somn foarte rar tulburat.

Iată de ce așteptăm ca aceste derbyuri, demonetizate uneori prin repetiție, să trezească în sfîrșit dorința ca tot mai mulți să intre în hora aprigă a supremației.

★

Un sport tînăr cucerește vertiginos popularitate: JUDO. A devenit tot mai cunoscută terminologia lui bizară intraductibilă. Studenții manifestă cel mai mare interes față de lupta în „kimonouri“ albe. După aprecieri foarte aproximative sînt peste 3 000 care o practică și alți zeci de mii care ar dori s-o învețe.

Sîmbătă și duminică judokanii studenți au prilejul să tranșeze niște rivalități în cadrul „Cupei U.A.S.R.“, care va reuni 9 echipe din provincie și 2 din Capitală, pe saltelele sălii de sport a Institutului Politehnic (303).

Se prevede un „duel lung“ între cele din București, Timișoara și Craiova. Dacă nu cumva se vor ivi surprize. Ceea ce ar fi de așteptat și... de dorit.

Valeriu CHIOSE

Marianne Adami-Benning

Joi dimineață a încetat din viață, după o îndelungată suferință, maestra sportului Marianne Adami-Benning, fostă componentă a lotului național de handbal în 11, în perioada anilor 1949—1953.

Colegele de sport, toți iubitorii handbalului din țara noastră, îi vor păstra o neștearsă amintire.

break! stop! ... box!

DE LA „MARATON“ LA „SEMIFOND“... PUGILISTIC! (III)

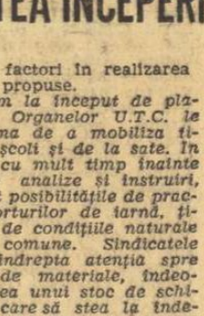

Soluția optimă din punctul de vedere al numărului de participanți la faza finală a turneului de box din cadrul J.O., ar fi — după părerea noastră — aceea cu 8 boxeri la fiecare categorie de greutate. În cazul acesta, pentru a intra în posesia titlului suprem, un pugilist trebuie să susțină — în faza finală — 3 meciuri, care pot fi eșalonate pe parcursul a 7—8 zile de concurs, din cele 15 zile ale J.O. în ansamblu.

Întrebarea care se ridică este însă următoarea: unde și cînd trebuie să se desfășoare faza preliminară, în cadrul căreia din 25—35 de boxeri la o categorie de greutate să se califice pentru „finală“ cei mai buni 8 pugiliști?

Părerea noastră este că în privința modului de desfășurare, lucrurile nu trebuie să difere de procedeul actual. În prezența tuturor boxerilor participanți, tragerea la sorți să fie cea obișnuită, dintre meciuri urmînd a se disputa toate cele dinaintea sferturilor de finală. Eventual, poate fi luat în discuție dacă este sau nu necesar ca înaintea desfășurării „finalelor“ să se facă o nouă tragere la sorți pentru cei 8 calificați la fiecare categorie.

Cunoscutul arbitru internațional bulgar, Emil Jecev, propune ca preliminariile să se desfășoare în orașul „olimpic“, cu 15 zile înaintea perioadei J.O., meciurile disputîndu-se simultan pe 2—3 ringuri în aceeași sală, iar boxerii să aibă dreptul de a folosi casca protectoare.

În ce privește perioada, propunerea este justificată atît prin faptul că oferă boxerilor posibilitatea de refacere înaintea finalelor, cît și prin aceea că, oricum, sportivii sosesc în orașul „olimpic“ cu mai multe zile înaintea competiției. În plus, perioada de odihnă o boxerilor poate fi folosită din plin de către AIBA pentru organizarea de colocvii cu oficialii participanți la J.O. și — în general — pentru activități menite să contribuie la progresul continuu al sportului cu mănuși.

Asupra locului de desfășurare a fazei preliminare, cred că alegerea unui alt oraș din țara gazdă a J.O. ar fi mai indicată, ținînd seama, în primul rînd, de necesitatea și posibilitatea astfel oferită în a populariza boxul amator, în a impulsiona activitatea pugilistică.

Problema folosirii de căști protectoare, precum și aceea a desfășurării meciurilor pe 2—3 ringuri, poate fi analizată, ținîndu-se seama însă și de implicațiile pe care le-ar avea atît asupra disputării normale a meciurilor, cît și în privința spectacolului sportiv. Să nu uităm că în timpul unui meci oficial, boxerii nu sînt obligați să țină seama de mici și frecvente „deranjamente“ ale căștii protectoare, ci — c contră — sînt tentați să... profite de aceste situații.

★

Discuțiile ce se poartă în jurul problemei turneului olimpic de box sînt uneori marcate de intervenții... conservatoriste. Se afirmă, de pildă, că t ...dacă un boxer nu se consideră apt pentru a face față dificultăților unei asemenea competiții, el nu este obligat să... participe!" Insuțirea unei astfel de păreri reprezintă însă o necunoaștere totală sau o ignorare a particularităților acestui sport. Atîta timp cît boxul amator își încadrează menirea în cerințele sportului în general (de a ajuta tineretul în formarea și perfecționarea anumitor calități fizice și morale), avem nu numai datoria, dar și obligația să înlăturăm din componentele lui orice element care ar periclita acest nobil scop. Acesta este, de altfel, principalul argument, principala armă, cu care boxul amator își apără pozițiile în fața „inamicului“ său nr. 1 — profesionismul.

Se dovedește, fără putință de negare, că actualul mod de desfășurare a marilor competiții pugilistice și în special a turneelor olimpice, favorizează ivirea traumatismelor la sportivi. Mai mult: a fi bine pregătit pentru o asemenea competiție reprezintă în momentul de față o noțiune destul de relativă, fiindcă din ce în ce mai mult acel tot care se numește rezultat sportiv, este influențat de factori organizatorici.

Maratonul în atletism este considerat, pe bună dreptate, cea mai grea probă. „Maratonul“ în box deformează, de-acum, însăși noțiunea de sport.

A fi pasionat al boxului presupune — printre altele — și grija față de viitorul lui și — în special — al boxerilor. Acesta este motivul pentru care participăm la astfel de dezbateri, fără pretenție de a fi considerați specialiști, dar cu dorința de a ne face înțelese bunele intenții în ce privește sportul pe care-l îndrăgim.

Constantin CHIRIAC

decembrie luna cadourilor
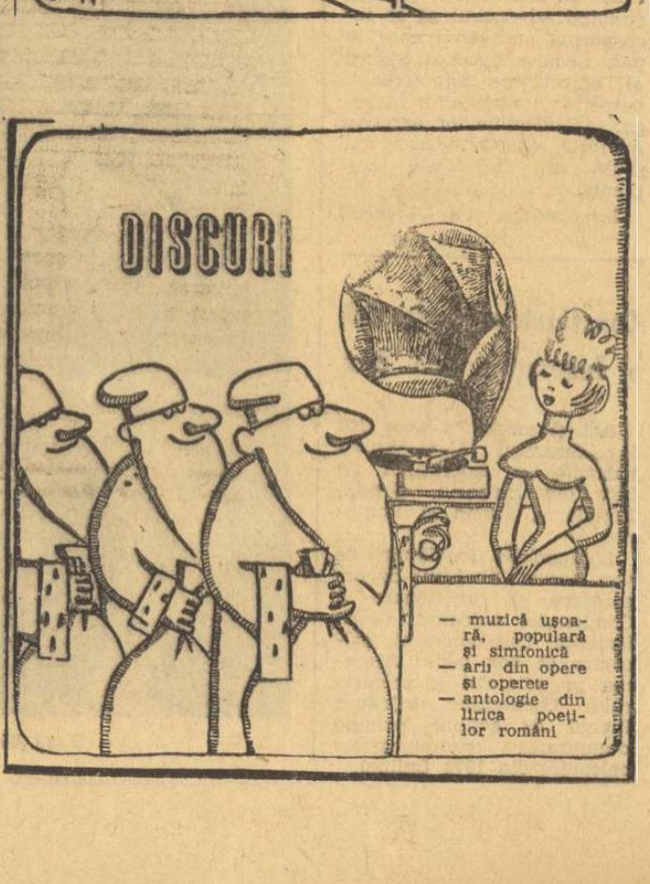
ORICINE POATE DEVENI „CAMPION“, DACĂ ȘTIE SĂ-ȘI ALEAGĂ SCHIUL POTRIVIT. RECOMANDĂM UNA DIN MARCILE:
• turist
• SUPER
• CAMPION
• OLIMPIC
• START